

activitats esportives, idiomàtiques i d'aprenentatge de tècniques que administracions públiques, empreses privades i col·lectius diversos ofereixen a infants, adolescents i joves.

Davant d'aquesta situació, l'exposició que recull els cinquanta anys d'història de l'Agrupament Escolta Sant Narcís de Girona (1951-2001) esdevé òptima per tornar a posar d'actualitat i socialitzar de bell nou l'escoltisme en general i el de l'agrupament més antic de la ciutat en particular. Així, en quinze plafons fotogràfics i sis expositors d'objectes, es repassa acuradament les etapes de l'entitat, els locals que n'han esdevingut la seu, els uniformes utilitzats, la gent que hi ha participat i els objectes de muntanya més característics. Cal destacar la visió àmplia de la mostra, que relaciona cada moment de l'Agrupament amb la situació del moviment escolta a Catalunya i la realitat sociopolítica de l'Església, de Girona i del país.

La història de l'AE Sant Narcís comença formalment el primer any de la dècada dels cinquanta, quan dos seminaristes inicien a Casa Carles l'activitat de l'entitat, exclusivament amb nois. Dos anys més tard, s'engega el guiatge (vessant femenina de l'escoltisme) amb el nom de Creus Blaves, que es reconverteix al cap de poc temps en Agrupament Verge de Montserrat. Aquesta divisió desapareix el curs 1976-1977, en què ambdós agrupaments es fusionen en un de sol, i s'inicia així el model coeducatiu que es manté fins avui.

Al llarg de tots aquests anys l'entitat ha viscut a cavall entre el compromís polític i social de l'Agrupament com a col·lectiu, o bé dels seus membres a títol individual, i les crisis internes provocades per l'intens debat sobre l'aplicació del mètode escolta, situació que s'ha repetit arreu dels agrupaments dels Països Catalans. Aquests fets mostren que l'AE Sant Narcís, com tot l'escoltisme, no és quelcom estàtic i antiquat, sinó un moviment educatiu dinàmic, progressista i amb voluntat transformadora. Ara només manca que ho sàpiga explicar. Si actua coherentment —«deixant millor les coses de com les hem trobat»— i esdevé de nou pal de paller de la vida social i cultural de barris i viles, afrontant amb valentia els nous reptes socials (emigrants, noves tecnologies, multiculturalitat...), recuperarà l'espai i el reconeixement social que li corresponen.

Carles Gay i Puigbert

Els oblidats de la Guerra Civil

Exposició *La veu dels oblidats*. Sala Oberta del Museu Comarcal d'Olot. Del 2 de febrer al 4 de març de 2001.

Amb aquest títol, la comissió organitzadora de les *Jornades sobre la fi de la Guerra Civil Espanyola*, que es varen desenvolupar a Olot els dies 5 i 6 de febrer de 1999, i el Museu Comarcal de la Garrotxa han presentat una exposició organitzada per l'Associació d'Antics Combatents i Víctimes de la Guerra de la República Espanyola, així com una sèrie de quatre xerrades i la presentació de les actes de les esmentades jornades.

És una exposició feta amb el cor, des dels records més íntims i profunds dels qui de manera més o menys directa van ser protagonistes —vençuts i forçosament anònims, ateses les circumstàncies— d'aquell moment històric, i que han dedicat una bona part de la seva vida a impedir que es perdés el record de la tragèdia que van patir com a derrotats de la República primer, i com a exiliats republicans a França després, una França que els va rebre però no acollir, i que després els feu participar del drama hitlerià.

La mostra és per sobre de tot didàctica, molt allunyada de les usuals, fetes amb molts mitjans de tots tipus i amb dissenys acurats o espectaculars. És una exposició

Exiliats de la guerra civil en el cartell de l'exposició *La veu dels oblidats*.

feta amb fotografies de gran valor personal per als membres de l'associació organitzadora, amb retalls de diaris d'aquells moments que mostren als visitants les penúries i les duríssimes condicions de vida als camps d'internament francesos, preludi del que molts van viure poc després en els camps d'extermini nazis.

Els documents estan posats sobre suports senzills. No és el suport ni la bellesa formal el que es vol posar de manifest, sinó el contingut, i aquest sens dubte s'expressa millor d'una manera directa.

Els apartats són molt variats: alternen els plafons del camí cap a l'exili, per servir-ne el record i transmetre'l als visitants, amb d'altres que mostren com l'humor, per bé que àcid, és un bon instrument per mantenir la moral, o els que mostren la gènesi de la República i els seus enemics. També n'hi ha que ensenyen com el bàndol republicà va rebre l'ajuda d'idealistes de l'època (les Brigades Internacionals, etc.).

A terra, en unes bandes, hi ha dades concretes sobre el nombre d'exiliats tant d'Olot com de tot l'Estat, i al centre podem veure cartes i documents personals que transcendeixen la intimitat i es converteixen en document ben viu i de primera mà.

Maria Assumpció Amau

Vint-i-cinc anys al servei del poble

El divendres 2 de març es va celebrar a la Casa de Cultura Les Bernardes el 25è aniversari de l'Escola d'Adults de Salt.

En una setmana especialment convulsa i plena d'una racionalitat glacial, la celebració viscuda a Les Bernardes ha estat essencialment un acte emocionant.

Emocionant pel triple retrobament de la consellera Irene Rigau: amb la formació d'adults (la recuperació d'una antiga llibreta personal de 1980 amb anotacions de les reunions que tingueren lloc a la Diputació sota la presidència del diputat Saqués), amb el poble de Salt (on havia exercit de mestra els anys 70) i amb Sebas Parra (amb qui havia compartit en altres temps lluites i esperances, però també enfrontaments, quan era cap dels Serveis Territorials d'Ensenyament).

Emocionant per la plàtica que ens va adreçar el *maestro* Pineda, president de l'Associació

d'Educació Popular Carlos Fonseca Amador de Nicaragua. Les seves paraules, sortides directament del cor, pronunciades d'una manera i amb un to que aquí ja no s'estilen, parlaven de l'esperança i de la vida, de la felicitat i de l'alliberament.

Emocionant per a Sebas Parra, director del Centre de Formació d'Adults (CFA) Les Bernardes de Salt, lluitador incansable —des de fa més de 25 anys— pel dret a l'educació de totes les persones com a eina insubstituïble de transformació dels individus i dels pobles, i referent inexcusable d'una realitat emblemàtica que encara de manera fefaent els valors de reivindicació, vocació i professionalitat.

I emocionant, en fi, per al públic que omplia l'aula magna de Les Bernardes, cadascú amb la seva particular història de relació amb l'Escola d'Adults de Salt: professors universitaris, saltencs de tota la vida, amics de Nicaragua, col·legues d'altres escoles, marroquins, gambians i senegalesos... Una mostra palpable

Sebas Parra, director de l'Escola d'Adults de Salt.